

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 1997-02

V E T E R I N A I R   B E R O E P S C O L L E G E

Dossiernummer: **VB 97/02**

Uitspraak

in de zaak van

X

wonende te A
appellant van een uitspraak van het
Veterinair Tuchtcollege (96/0129)

1. Het verloop van de procedure

Het Veterinair Tuchtcollege heeft bij ongedateerde uitspraak, door zijn secretaris aan partijen verzonden op 5 februari 1997, de klacht van X (hierna te noemen appellant), tegen Y, dierenarts wonende te B, (hierna te noemen beklaagde) niet ontvankelijk verklaard.

Appellant heeft bij een beroepschrift, gedateerd 24 maart 1997 en binnengekomen bij het Veterinair Beroepscollege op 27 maart 1997, beroep ingesteld tegen voormelde beslissing.

Op 22 april 1997 heeft appellant een nader schrijven aan het Beroepscollege gezonden.

Beklaagde heeft bij schrijven van 31 maart 1997, aangevuld bij brieven van 15 april 1997 en 30 april 1997, op het beroepschrift gereageerd.

De behandeling ter openbare zitting van het Veterinair Beroepscollege heeft plaatsgevonden op 22 mei 1997. Bij die gelegenheid hebben appellant in persoon en beklaagde, bijgestaan door mw mr ing. I Boissevain, hun standpunten nader toegelicht.

2. Vaststaande feiten

Beklaagde is op 16 oktober 1995 in een civiele kantongerechtsprocedure, waarbij appellants echtgenote als gedaagde was betrokken, opgetreden als getuige-deskundige. Beklaagde heeft in deze gerechtelijke procedure in verband met de hond van appellants echtgenote verklaringen afgelegd, die appellant onjuist acht.

3. De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

Het Veterinair Tuchtcollege heeft aan zijn bestreden beslissing, voor zover hier van belang, de volgende overwegingen ten grondslag gelegd.

“3. Blijkens het betoog van klager heeft de klacht betrekking op het optreden van beklagde als getuige deskundige in een gerechtelijke procedure, waarin niet hij, klager, doch diens echtgenote als partij was betrokken. Uit de klacht blijkt niet van andere omstandigheden op grond waarvan zou moeten worden aangenomen dat klager in enig belang is getroffen. Voorts is niet gebleken dat klager de klacht wenst in te dienen namens zijn echtgenote. Hieruit volgt dat de klacht is ingediend door iemand die niet rechtstreeks in zijn belang is getroffen. ingevolge artikel 29, derde lid, eerste volzin, van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 dient het College de klacht in een dergelijk geval niet ontvankelijk te verklaren.”

4. De grieven

Appellant heeft medegedeeld het niet eens te zijn met de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege en heeft daartegen voor zover voor deze procedure van belang -samen-gevat - de volgende grieven aangevoerd.

I. Met betrekking tot de procedure.

a. Appellant heeft geen afschrift ontvangen van de in de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege genoemde brief van 9 december 1996.

b. Ten onrechte is in de beroepen uitspraak vermeld dat appellant een mondelinge toelichting heeft gegeven; er heeft in het geheel geen mondelinge behandeling plaatsgevonden.

II. Met betrekking tot de motivering.

Appellant is het oneens met de opvatting van het Veterinair Tuchtcollege dat hij niet ontvankelijk is omdat hij niet rechtstreeks benadeeld zou zijn. Appellant meent dat voor hem als echtgenoot een rechtstreeks belang betrokken is bij de uitkomst van de klacht, hetgeen ook blijkt uit het feit dat het schadebedrag van de gemeenschappelijke bankrekening van hem en zijn echtgenote is afgeschreven.

5. Het verweer van beklaagde

Aangezien de beoordeling zich, zoals hierna zal blijken, zal beperken tot bespreking van de grieven met betrekking tot de zorgvuldigheid van de procedure en de ontvankelijkheid van de klacht zal het Veterinair Beroepscollege een weergave van het uitvoerige inhoudelijke verweer van beklaagde achterwege laten.

Ten aanzien van de tweede grief bestrijdt beklaagde de stellingen van appelland.

6. De overwegingen van het Veterinair Beroepscollege

1. Ten aanzien van de eerste grief onderdeel a overweegt het Veterinair Beroepscollege, dat in beginsel alle stukken, welke klager en beklaagde ten behoeve van de tuchtprocedure aan het Veterinair Tuchtcollege doen toekomen in afschrift aan de wederpartij dienen te worden toegezonden. Een uitzondering hierop betreft stukken die niet de inhoud van de klacht betreffen, maar slechts een op de administratieve procedure betrekking hebbend karakter hebben. Aangezien de brief van 9 december 1996, behoudens de eerste alinea, stellingnames van beklaagde bevat ten aanzien van de klacht, had het Veterinair Tuchtcollege die brief in afschrift aan thans appelland dienen te zenden. Nu aannemelijk is dat zulks niet is geschied, is de grief terecht voorgedragen.

2. De eerste grief onderdeel b acht het Veterinair Beroepscollege gegrond aangezien geen mondelinge behandeling van de onderhavige zaak voor het Veterinair Tuchtcollege heeft plaatsgevonden en appelland derhalve geen mondelinge toelichting heeft kunnen geven. Het als zodanig vermeldde in de beslissing van het Veterinair Tuchtcollege is derhalve onjuist.

3. Beide onderdelen van de eerste grief zijn derhalve terecht voorgedragen. Het Veterinair Beroepscollege acht de daarmee aangevallen onjuistheden in de beslissing van het Veterinair Tuchtcollege van zodanige aard, dat de beroepen beslissing op deze punten niet in stand behoort te blijven, en in zoverre zal dienen te worden vernietigd.

4. Ten aanzien van de tweede grief stelt het Veterinair Beroepscollege voorop dat ingevolge artikel 29, lid 1 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 (WUD) - voor zover hier van belang - een zaak bij het Veterinair Tuchtcollege aanhangig wordt gemaakt door een schriftelijke klacht van degene die rechtstreeks in zijn belang is getroffen, en dat, ingevolge artikel 29, lid 3, WUD, het Veterinair Tuchtcollege de klager zonder nader onderzoek bij met reden omklede beslissing niet ontvankelijk verklaart, indien blijkt dat de klacht is ingediend door iemand die daartoe niet ingevolge het eerste lid bevoegd is. Mede gelet op de wetsgeschiedenis dient het begrip "rechtstreeks belanghebbende" beperkt te worden opgevat, met dien verstande echter dat de kring van belanghebbenden niet als zodanig is beperkt tot de houders van dieren.

5. Het Veterinair Beroepscollege is van oordeel dat het Veterinair Tuchtcollege appellant terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn klacht, omdat in het onderhavige geval niet gezegd kan worden dat appellant "rechtstreeks in zijn belang is getroffen" ten gevolge van de door beklagde als getuige in een civiele kantongerechtsprocedure afgelegde verklaring. Immers, tussen partijen staat vast dat niet appellant maar zijn echtgenote, als verkoper van een dier, in die procedure gedaagd was, terwijl beklagde als getuige was opgeroepen door de eiser in die procedure, de koper van het dier. Van enig direct belang van appellant is dus niet gebleken. Appellant heeft nog aangevoerd dat hij ter zitting van de kantonrechter het woord heeft gevoerd, dat de schadevergoeding - die zijn echtgenote op grond van het vonnis van de kantonrechter heeft moeten betalen - van de gemeenschappelijke bankrekening is afgeschreven en dat hij intensief betrokken is bij het werk van zijn echtgenote, die houder van een kennel is.. Die omstandigheden, indien al feitelijk bewezen, zijn evenwel in dit verband en gelet op het vorenoverwogene onvoldoende om tot een andere beslissing te leiden. Hoogstens is hier sprake van een afgeleid belang.

Voor zover met de klacht beoogd is de civielrechtelijke aansprakelijkheid van beklagde voor zijn uitspraken als getuige - indien al bestaanbaar - te doen vaststellen, getuigt dit van een miskennis van de grenzen van het tuchtrecht die onder meer daarin zijn gelegen dat het college niet bevoegd is van civielrechtelijke geschillen kennis te nemen.

Slotsom

Gelet op de desbetreffende artikelen van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 komt het Veterinair Beroepscollege tot de slotsom, dat de in beroep bestreden beslissing moet worden vernietigd, in de voege als hierboven vermeld, en voor het overige in stand dient te blijven, in het bijzonder ten aanzien van de niet-ontvankelijkverklaring van de klacht van klager, thans appellant.

7. Beslissing in hoger beroep

Het Veterinair Beroepscollege:

--vernietigt de uitspraak, waarvan beroep, in de voege als voormeld,
--verwerpt het beroep voor het overige.

Aldus gewezen door de voorzitter prof. mr B.H. ter Kuile en de leden mw mr C.M.Wolters, mr J. Borgesius, drs C.J.M.Manders (dierenarts) en drs G.H. van der Wal (dierenarts), in tegenwoordigheid van de secretaris mr Q.J.M.Kramer en uitgesproken in het openbaar te 's Gravenhage op 10 juli 1997 door de plaatsvervangend voorzitter mw mr C.M.Wolters.

Secretaris

Plv. voorzitter

